

Totes les persones soles

DILLUNS

Dono un cop amb el peu nerviosament al terra de marbre brillant mentre veig com baixen els números. Faré tard... de nou. Realment no era culpa meva. Aquesta setmana m'havien intercanviat les hores amb el Joan, perquè pogués sortir de la feina a temps per anar a buscar els seus fills a l'escola, mentre la seva dona es recuperava de la cirurgia. Ara havia d'estar a l'oficina a les 10:00 en lloc de les 8:30. Pensaries que això em faria arribar aviat. Tanmateix, com que estava acabant més tard, havia intentat anar al gimnàs al matí. Doncs va ser un error. O era dutxar-se i arribar tard, o saltar-se la dutxa i arribar amb pudor i suat.

El toc ràpid dels talons m'avisa del fet que no sóc l'únic que fa tard avui. Una mirada lateral la mostra empenyent els cabells despentinats pel vent darrere de les orelles mentre fa malabars amb una bossa de motxilla plena i un maletí amb una mà, mentre abasta el botó de trucada de la paret. Ja l'havia premut, ja estava il·luminat i tornar-lo a prémer no farà que l'ascensor es mogui més ràpid.

Els números s'aturen a la planta baixa i les portes s'obren. Faig un gest perquè la dona entri a l'ascensor i fa servir el colze per pressionar el pis 23, un pis per sobre del meu. Premo 22 i em poso enrere. Només som nosaltres dos, i sense intentar ser obvi, la miro. Petita, amb els cabells negres curts que s'enrosquen a les orelles, que llueixen un parell d'*Air Pods*, i una figura increïble realçada per uns talons negres brillants.

Hola, sóc l'Adrià. No ho dic, però m'agradaria poder.

Ella em somriu, un mig somriure per reconèixer la meva presència acompanyat d'un assentament fraccionat del cap.

Sóc... bé, no sé el seu nom, potser és Julia o Alicia. Què passa amb Elizabet? Sara? Crec que la diré Elsa.

Així doncs, Elsa, quant de temps fa que treballes... Repasso la meua memòria dels ocupants de l'edifici. El pis 23 és un despatx d'advocats, crec. *Quant de temps fa que treballes a Wacker?*

És el meu primer dia. Bé, no l'he vist per aquí, així que podria ser el seu primer dia, però té molts papers en aquest maletí.

De fet, he treballat per a ells durant sis anys. No hi ha manera que aquesta noia pugui tenir l'edat suficient per haver treballat per a ells durant sis anys. Té uns vint-i-cinc anys.

Estic fent les meves pràctiques i fa dos mesos que estic aquí. Això és millor. I tu? Ella em preguntaria, s'interessaria tant per mi com jo per ella.

Sóc assistent de comptabilitat a ReclaMy Advocats al pis vint-i-segon. Li diria, només perquè sàpiga on trobar-me, si li interessava. Hi he treballat durant els últims tres anys.

Gaudeixes de la teua feina? Realment faria una pregunta tan absurda? Potser va ser una petita xerrada. Què més es pregunten dues persones atrapades soles en un ascensor?

Em pregunto si està soltera, i vaig mirar de reüll, intentant mirar-li els dits. Ella és soltera.

Puc veure el seu cap movent-se lleugerament, assentint amb el ritme de la música que només ella pot escoltar. És fascinant com si estigués en el seu propi món privat i jo l'estigués mirant per una finestra.

Quina música estàs escoltant? preguntaria jo. És tan maca que escoltaria alguna cosa genial i moderna. Potser un artista del qual no havia sentit mai, o alguna cosa de jazz o clàssic.

Miles Davis, deia ella. Per descomptat, sóc un gran fan de Miles Davis i pregunto quin àlbum. *Kind of Blue.* Sí, escoltaria el meu àlbum preferit.

El soroll de l'ascensor que colpeja el meu pis, atura la conversa que no estem tenint i li somric quan surto.

DIMARTS

Tot i que tècnicament he arribat aviat per treballar l'endemà, després d'haver-me saltat l'entrenament del matí, em quedo al vestíbul amb l'esperança de tornar a veure la meva Elsa. Finalment m'adono que estic sent un idiota, no hi ha cap raó perquè sigui aquí avui, només perquè va ser aquí ahir. Mentre premo el botó per trucar a l'ascensor, sento el toc de punta dels talons al terra de marbre i giro el cap. Allà està de nou. Els seus rínxols negres estaven assegurats aquesta vegada, però la seva cartera i el maletí encara saltaven.

Hola de nou. Ho diria, però encara estic mut.

Hola, tu. La seva veu seria ronca, o potser no. Pot ser respirable o agut, no ho sé. Però per a mi, és un so càlid i natural, que recorda a Scarlett Johansson.

Vas arribar a la feina a temps ahir? preguntaria jo. Però, com dimonis sabia si arriba tard o aviat?

Sí, gràcies, potser avui arribo una mica tard. M'he dormit. No sembla que hagi dormit a dins, sembla neta i fresca i increïblement relaxada per a un dimarts al matí.

Em resulta més fàcil arribar a l'hora si començo a treballar a les 8:00.

Començar més tard només em fa perdre el temps al matí i, de sobte, torno a arribar tard! Jo diria i ella assentia amb el cap per entendre.

Sí, és difícil posar-se en marxa quan tens temps extra al matí. Preferiria començar aviat i acabar aviat també. Estaria d'acord amb mi, tots dos som gent matinal en la meva ment.

Potser ens podríem trobar per prendre un cafè abans de la feina? Això no seria esgarrifós. Dos adults que treballen al mateix edifici es reuneixen per prendre un cafè, no és massa alarmant. Gairebé obro la boca per preguntar-li i després m'adono de dues coses gairebé simultàniament. De fet, no he parlat mai amb ella, i aquesta és la meva paraula.

DIMECRES

De nou espero fins l'últim moment possible per prémer el botó, dubtant amb la mà flotant en l'aire, però el clic dels talons al terra de marbre no arriba mai. Així que, a contracor, la pressiono i espero que arribi l'ascensor. M'ajorno a entrar fins a l'últim moment possible, abans de prendre el meu lloc solitari dins de l'ascensor.

Just quan les portes comencen a tancar-se, sento l'ara familiar toc de tacons, més ràpid i més urgent aquesta vegada, com si estigués corrent. Vaig ficar la mà entre les portes, fent que s'obrin de nou i allà està ella, sense alè i agraït. Ella em somriu i jo li torno a somriure. La nostra primera interacció real, primer contacte visual, primera paraula.

"Gràcies", murmura tan suaument que amb prou feines capto el so mentre cau dels seus llavis.

Només somric, les meves paraules atrapades darrere dels meus llavis incapaçes d'alliberar-se.

De res. Tornar a arribar tard? Jo preguntaria si podria.

Sembla que no puc encertar el moment al matí. Ella contestaria, els seus ulls brillaven amb pena.

Potser no és la persona matinal que jo havia cregut que era. Potser seria millor posar-se al dia després de la feina per prendre una copa i potser una mica de música en directe. Conec un lloc a la volta de la cantonada que té Jazz en directe totes les nits de la setmana. *Clusc & Castillo* és un bar de jazz clàssic i elegant, un dels meus llocs preferits per escoltar música i relaxar-se. Podríem agafar una taula i compartir una ampolla de vi amb un àpat.

Trec el meu telèfon per comprovar el lloc web, per veure qui hi juga aquesta setmana i l'ascensor s'atura al meu pis. Surto, encara centrat en el lloc web i no noto que les portes es tanquen darrere meu.

DIJOURS

Aquesta vegada sóc jo qui fa tard. Havia tingut una emergència de gat, Bigotis m'havia deixat un regal, un regal parcialment digerit, totalment irreconeixible que vaig descobrir just quan estava a punt de marxar de casa. Per tant vaig perdre el primer autobús i vaig haver d'esperar vint minuts pel següent. Vaig córrer des de l'estació d'autobusos fins a la feina. Sort que estic en forma i tinc l'hàbit de fer exercici.

El vestíbul està buit mentre corro per les portes corredisses de vidre i el meu cor s'enfonsa per la decepció. Ella no hi és. L'últim ascensor s'acaba de tancar quan arribo sense alè, i corro per intentar agafar-lo abans que tanqui. Una petita mà s'allarga per agafar la porta i s'obre rebotant.

Aquí està, la meva Elsa. Ella somriu i torna al seu racó quan entro. Un so emergeix de la meva boca, han de ser paraules d'agraïment, però no crec que les escolti. Ni tan sols estic segur de parlar anglès. Crec que és un idioma que parlo amb fluïdesa, sobretot si li preguntes a la meva mare.

El meu torn d'arribar tard avui, li diria. El meu gat. Encara és una mica salvatge, fins i tot després de quinze anys de bona vida. Va deixar un ratolí parcialment digerit al meu vestíbul i vaig haver de recollir-ho just quan estava a punt per marxar. Hauria estat massa informació? Seria esquerpa? No, ella també és una amant dels gats.

Ella reia i m'explicava una història sobre el seu gat. La gateta és tan grassa que no podria atrapar ratolins, pobre amor. *Menja només el millor menjar per a gats gourmet, escalfat en aigua de font.*

Només tens un gat? preguntaria jo

Sens dubte n'hi ha prou amb un, no hi estàs d'acord? Parlaria amb un somriure que mostra com estima el seu gat. Adoro la Kitty, però encara no estic preparada per ser una dona vella amb gats. Només tens un gat?

Sí, el senyor Bigotis era un gatet salvatge que vaig descobrir la part posterior del lloc dels meus pares fa uns quinze anys. Viu una gran vida amb mi i em té embolicat al voltant de la seva pota.

Els gats són així. Cal anar molt en compte, perquè us robaran el cor en un instant.

I només va trigar un instant, però ja estava enamorat de la meva Elsa, però l'ascensor s'atura al meu pis i surto.

DIVENDRES

Aquest és el meu últim dia al torn tardà. La dona d'en Joan s'ha recuperat de la seva cirurgia i dilluns tornaré al meu torn habitual. Aquest matí sóc tant d'hora, que passo desapercebut pel vestíbul del nostre edifici, prenent el cappuccino que vaig agafar de camí a la feina. Vaig a parlar amb la Elsa en el moment que la vegi, em dic severament. Vaig a demanar-li sortir en el club de jazz, o al cafè, o al dinar, o simplement per intercanviar adreces de correu electrònic. Alguna cosa.

Em passo una mica més pel vestíbul, veient com l'agulla dels minuts del meu rellotge s'acosta cada cop més a les dotze. M'he d'afrontar. La Elsa no vindrà. Potser no treballa divendres, només podria ser una empleada a temps parcial. Potser encara està estudiant mentre fa les seves pràctiques i està al campus cada divendres. Admeto la derrota i entro a l'ascensor. Es tanca greument, no se sent el crit "Aguanta l'ascensor!" i vaig en silenci fins al vint-i-segon pis. És l'ascensor més silenciós que he agafat tota la setmana.

Aquesta tarda tinc un munt de paperassa per acabar i ordenar abans de tornar-li els fitxers a en Joan el dilluns, i per tant sóc l'última persona a l'oficina. Tots els altres han sortit i Marc, Maria i alguns altres han anat al Castell a prendre una copa. No m'interessava la diversió sorollosa. El Mike Freely Quartet tocava a *Clusc & Castillo*, però no tenia ganes de seure allà sol, així que vaig tancar l'oficina i vaig caminar cap als ascensors, sense molla al meu pas, només l'esgotament del divendres em va frenar.

Vaig prémer el botó de trucada i vaig esperar, estudiant les puntes de les meves sabates esgarrapades, sense veure-les realment. Com un autòmat, entro a l'ascensor mentre s'obren les portes.

"Hola", la veu és suau. "Setmana dura?"

Aixeco el cap i veig que l'altre ocupant comparteix el meu ascensor. És la Elsa, i de sobte hi ha 'Sunshine on a rainy day!' Assenteixo, sense poder parlar.

Ella somriu i sospira: "Jo també". Aquesta és la conversa més llarga que hem tingut mai en veu alta!

És aleshores quan noto que porta una capsula, una caixa plena d'efectes personals. L'article de la part superior em crida l'atenció amb el seu plàstic daurat brillant. Una placa amb el nom, 'Carla Boe'. La meua boca s'obre, després es tanca. Carla?

"És el meu últim dia", diu.

Les portes s'obren a la planta baixa i amb un petit somriure trist ella surt davant meu. Sento els seus tacons colpejant el terra de marbre cap a la sortida corredissa de vidre, però no em moc i les portes de l'ascensor es tanquen lentament a la cara. Puc veure el meu reflex mirant-me en la seva brillant superfície metàl·lica.

"Ah, mira a totes les persones soles".